

DIVADELNÍ TŘEBÍČ

2

ZPRAVODAJ VII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO DIVADLA

KVĚTEN 1998

STAROSTA PŘEDAL NA PĚT DNŮ MĚSTO CÍSAŘOVI

Slavnostní zahájení letošní sedmé Divadelní Třebiče bylo tradičně na Karlově náměstí před Malovaným domem. Horanka zahrála k dobré náladě, ale také mažoretkám kategorie D Pohybového studia Lindy Gordonové. Ty před třemi týdny ve svém městě vyhrály oblastní soutěž. Ti, kteří se zúčastňují zahájení pravidelně, mohli zaregistrovat, že mažoretky tohoto studia byly u toho při všech sedmi ročnících.

„Zahajování v minulých letech s průvodem a múzou se mi zdálo slavnostnější, mělo to divadelní, kumštýřský námět“, uvedla Linda Gordonová, která nejenom režírovala svoji skupinu mažoretek, ale také jejich vystoupení zachytila videokamerou.

Úvodní slovo měl starosta ing. Pavel Janata, který vládu nad městem pro příštích pět dnů přehlídky předal Janu Císařovi. Třebíč ale nebude ani na tuto krátkou dobu císařstvím, to jenom prof. PhDr. Jan Císař, CSc. se také tradičně už posedmé stal předsedou poroty. Ředitel přehlídky, jinak ředitel Základní školy Benešova ul. Jaroslav Dejl, potom přivítal celou porotu a také už tradičně i paní Císařovou.

Ředitel Městského kulturního střediska Marek Buš poděkoval všem za podporu při přípravě národní přehlídky. Zahajovací ceremoniál moderovala Eva Svozilová. Po zahájení na náměstí byli zástupci souborů a hosté přijati v salonku Malovaného domu. (mz)

Psaničko pro paní Císařovou

Mohu-li Vám důvěrně, snad bontón dovolí, říkat Mirko, tedy Mirko! Měsíc květen je pro mne mimo jiné charakterizován krásnými chvílemi Vašeho příjezdu do Třebiče. Jakoby přiletěla Múza. Jakoby přiletěla pohoda, spokojenost a milost (od slova milo). Byla jste to Vy, kdo mi kdysi před lety držel v divadle pěsti a kdo mi fandil. Moc Vám za to dodatečně děkuji. Kéž je Vám v Třebíči i letos milo!

Váš Jarde Dejl

CO SE ODEHRÁLO ZA ZDMI MALOVANÉHO DOMU

První část oficiálního uvítání na letošní přehlídce proběhla před zraky veřejnosti na Karlově náměstí. Druhá část, poněkud komornější, se konala za zdi Malovaného domu. Kdo se domnívá, že se v uzavřených prostorech odehrávaly nějaké zákulisní rejdy, byl by zklamán. Pan starosta opět potvrdil své veřejné deklarované rozhodnutí přehodit zodpovědnost za starostovské starosti až do neděle na předsedu poroty. Všichni hosté byli v opět přivítání s přáním, aby se v Třebíči líbilo jak těm, kteří jsou zde poprvé, tak i těm, kteří jsou zde už po několikáté. Dále pan starosta (t.č. vlastnoručně suspendovaný) popřál porotě a porotcům těžkou práci, protože kdyby ji měli jednoduchou, tak by to nesvědčilo o náročnosti představení. A tuto promluvu ukončil srdečným přáním: „Ať se vám těžko rozhoduje!“

Pan ředitel přehlídky J.D. předal všem hostům a zástupcům souborů něžného pohlaví po kytici a po polibku. Zastupujícímu starostovi a předsedovi poroty v jedné osobě předal kytice dvě (avšak polibky se nekonalý).

Po skončení oficialit jsme se starostou uskutečnili ještě minirozhovor: *Jak se cítíte v Třebíčském císařství?*

Mně se dýchá dobře. Odlehčilo se mi tady kdesi u srdce. Ona je to trošičku nadsázka samozřejmě, proč ne? Já si myslím, že k divadlu takové věci patří a já to udělal schválně a velice rád.

-rs-

Divadelní soubor Hraničář Rumburk Molière TARTUFFE

Základní inscenační nápad je velmi odvážný a imponuje svou razancí. Režisérka Majka Koukolská se rozhodla převést slavnou Molièrovu hru o svatouškovském pokrytci do současnosti. Na jevišti nevidíme postavy z konce 17. století, ale jakousi současnou rodinu, která je obtěžována a využívána cizopasníkem velmi hrubého zrna. Tímto převodem ovšem vznikla konfrontace dvou velmi odlišných stylů a dokonce by se dalo říci dvou značně rozdílných metod dramatických, respektive divadelních. Molière napsal svůj text jako výsostné divadlo, které využívá řady divadelních konvencí a vlastně na tomto základě vytvoří velmi umělý a vysoce stylizovaný tvar. Proti tomu potom rumburská inscenace jde v reáliích, v materiálu, který používá především ve výpravě a v kostýmech k žánrovému realistickému obrázku. Toto střetnutí potom přinese řadu problematických míst, řadu mezer, v nichž některé polohy Molièrova textu přestávají být zcela únosné, působí neorganicky a jakoby do dnešního světa vstoupily záležitosti, které jsou přece jenom poněkud nepochopitelné. Rumburský soubor disponuje herci, kteří ve své drtivé většině jsou na jevišti suverénní, existují na něm samozřejmě, umějí obdařit své postavy konkrétností a určitostí. Z jistého hlediska se dá říci, že díky těmto vlastnostem jsou schopni své postavy ze současného života učinit velmi přirozenými, velmi reálnými. Ale o to více potom vynikají všechny ty momenty, jimiž se silně připomíná stylizovanost Molièrova textu. Nakonec potom vzniká otázka, zda tento přenos do současné reality prospěl tak silně a vydatně aktualizaci Molièrovy komedie, zda přinesl přes všechnu odvážnost tohoto záměru tak silné a výrazné téma, které z jeviště zazní neméně silně a neméně výrazně.

Jan Císař

DS Divadla O. Nedbala Tábor Bratři Čapkové ZE ŽIVOTA HMYZU

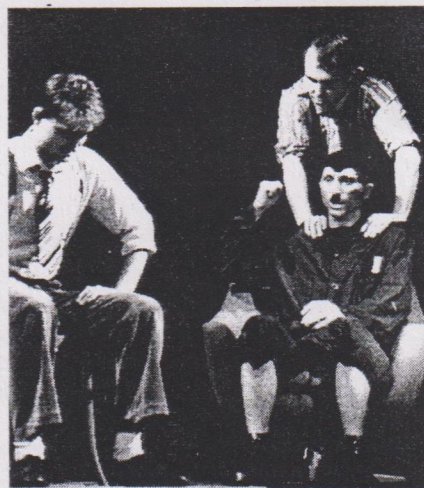

Ochotnický soubor Divadla Oskara Nedbala Tábor si vybral ke 140. výročí založení souboru hru bratří Čapků Ze života hmyzu. Nutno říci, že si nezvolili úkol z nejjednodušších. Hra sice patří k výrazným počínům v dějinách české dramatické tvorby, ale z dnešního pohledu trpí jistou archaičností (některé pasáže Tuláka, samotný závěr hry) a schematicností (zejména dějství Mravenců). Není ovšem pochyb o tom, že její základní kvalita tkví v satirické kritice negativních lidských zvyků a rysů, které ve svém důsledku mohou vést k destrukci primárních vztahů i k destrukci lidstva jako celku. Zároveň předloha obsahuje výrazný filozofický náboj o dvojlovnosti života a smrti: v okamžiku zrození je potencionálně přítomna smrt a naopak....

Režie se soustředila na interpretaci hry v zásadě tzv. „tradičními“ výrazovými prostředky. Je nejvýraznější a nejpřesnější v pasážích, kde realizuje důsledně vztahy mezi lidmi jako takovými a potlačuje vnější charak-

terizaci „světa hmyzu“. To se nejlépe daří v prvním dějství - Motýli, kde na sebe nejvíce upozorňují herecké výkony Jolany Novotné (Irys) a Daniela Jägera (Felix). Druhé dějství - Kořistníci - se vyznačuje vesměs kvalitními hereckými kreacemi, ale trpí jistou temporytmickou stereotypností, která je dána tím, že nejsou režijně důsledně hierarchizovány jednotlivé motivy. Třetí dějství - Mravenci - doplácí nejvíce na schematicnost a tezovitost předlohy, jejíž největší síla je ve výpovědi o zlu totality, což je na jedné straně věc potřebná, ale na straně druhé našťastí ne u nás až tak aktuální. Samostatným problémem pak zůstává vyznění postavy Tuláka, jehož představitel Pavel Zimmermann podal velmi solidní herecký výkon, ale méně slov a pregnantnější režijní vedení by bylo v tomto případě více. Přes uvedené nedostatky jsme byli svědky poctivé a solidní práce tábořských ochotníků, která přináší svůj nezanedbatelný přínos k problematice současného inscenování moderní české klasiky.

Milan Schejbal

ÚSTŘICE PROSYPANÉ LEDEM

Divadelní společnost FILTRÉ z Prahy nabídla inscenaci textu z vlastní autorské dílny, tedy hru pánů Jiřího Macka, Davida E. Cíglera a Tomáše Bařiny „Čerstvé ústřice“ s podtitulem „Kriminalistický ‚kapoan‘ s komisařem Muldenem“. V názvu je obsažen humor, nonsens, parodie, princip opakování (kapoan - naopak)... Nabízí mnohé a snad by skutečně mohl být bohatým materiálem pro invenční jevištní interpretaci. Bohužel síly souboru jakoby se v mnohém vybilý už při tvorbě dramatické předlohy. Mnohé situace se nepodařilo vůbec scénickými prostředky tlumočit. Řada situačních gagů, komiky, tedy nevychází, není vytvořen materiál, který by měl být pointován, nebo naopak nedostatečně vypracovaná pointa nezavršuje předchozí dění. Divák je pak odsouzen do role vnějšího „luštitele“ asi „nesmyslností“ lámané kauzality „příběhu“. Z vnějšku racionálně luští, místo aby byl emocionálně do živé komunikace mezi jevištěm a hledištěm vtahován. Představení chybí pevnější režijní sjednocení prostředků a jejich účelnější vedení. Na jedné straně se např. se světly pracuje nápaditě, pro inscenaci přínosně - třeba reflektor jako televizní obrazovka - na straně druhé, sice efektní, svícení předělů mezi jednotlivými scénami neumožňuje jejich rychlé, efektivní zvládnutí. (Vše je příliš vidět, odchody a příchody by tedy musely být opět přesně herecky zvládnuty, dostatečně režisérem zformovány, aby nepůsobily rušivě, nebyly tak příliš dlouhé a nerozbíjely tempo a rytmus inscenace.)

Sjednotit by bylo třeba i herecké výkony, které se pohybují v rozpětí od ostře stylizovaného až po neumělý inzitivní „realismus“. Mísení různých způsobů hereckého výrazu by jistě bylo možné, kdyby pomáhalo účelně vykládat jevištní tvar a ne ho naopak zamlžovalo.

Nejsilnějším místem inscenace je pak scéna dvou spolužáků, kteří se potkají po letech. Dobře napsaná, dobře pány Petrem Bartoškou a Petrem Urbánkem zahrnaná. Jsou vytvořeny přesné situace, jejich pointování a najednou, jakoby samo od sebe nevázne tempo, scéna diváky vtahuje, zajímá, je navázána organická komunikace mezi jevištěm a hledištěm.

Soubor má jistě velký a osobitý tvůrčí potenciál. Ale jsem přesvědčen, že bez pevnějšího režijního vedení a sjednocování práce se bude dále asi jen těžko úspěšně rozvíjet.

Aleš Bergman

DNES UVIDÍTE

Divadlo Ivana Olbrachtů ze Semil si vybralo jednu z méně známých her Jiřího Voskovce a Jana Wericha Hlava proti Mihuli, kterou autoři napsali ve velmi zjitřené době - bezprostředně po přijetí mnichovského diktaátu.

Okolnosti vzniku hry popsal Jiří Voskovec v Českém slově z 10. listopadu 1938: „Jak se nám pracovalo, o tom lépe nemluvit. Během desíti či čtrnácti dní jsme vystřídali nejméně pět různých námětů. Snažili jsme se jako v minulých letech zachovat souvislost své práce s aktuální skutečností, a tak se stalo, že to, co jsme jeden večer vymysleli, ztratilo v zběsilém běhu evropských událostí nazítří smysl“.

A proto autoři rezignovali na aktuálnost i satiru, která byla pro jejich divadlo charakteristická, a rozhodli se dát svému publiku vtipnou a zábavnou komedii s neutrálním námětem, těžící ze situačních a mluvních gagů. Přepracovali znovu Nestroyovu *Einen jux will er sich machen* (první verzi uvedli v r. 1929 pod názvem ...si pořádně zařadit) - tentokrát v sevěnějším tvaru a s přepracováním některých postav.

Do Osvozeného divadla se vrátil Jindřich Plachta a Hana Vítová a soubor začal zkoušet pod režijním vedením Jindřicha Honzla. Autorem hudby byl Jaroslav Ježek. Premiéra nové hry byla oznámena na 11. listopadu 1938.

Na základě štvavé kampaně, kterou rozpoutala část tisku, odňal Zemský úřad Jiřímu Voskovcovi divadelní koncesi - podle litery Bachova zákona z r. 1850 a dekretu dvorské kanceláře z r. 1836.

Hra Hlava proti Mihuli se tehdy své premiéry nedočkala. Těšme se tedy na dnešní setkání s komedií, která, ačkoliv vznikala za tragických okolností, nás určitě nezarmoutí.

Komedie současného italského dramatika a filmového scenáristy Aldo de Benedettiho jsou často uváděny na našich ochotnických jevištích. Benedetti zná velmi dobře život zejména středních společenských vrstev a dobře chápe stinné i slunné stránky manželských vztahů, které prezentuje s humornou nadsázkou. Z jeho veseloher jsou u nás známé např.: *Dobrou noc, Patricie*, *Třicet vteřin lásky*, *Ustláno na růžích*, *Jelen v laguně* - a také *Milostné dostaveníčko*, které nastudoval **divadelní soubor Lyra Jeseník**.

Žárlivost, která je jedním z nejčastějších témat světové dramatiky již od nepaměti, bývá obvykle příčinou manželských svárů a často i konce lásky. V této Benedettiho komedii je tomu naopak. Manželka podezírá svého manžela právě proto, že nežárlí, a snaží se proto sama jeho žárlivost vyprovokovat. Vytváří tím řadu nedorozumění, které se ale, jak to v komedii bývá, nakonec vysvětlí.

Divadelní soubor Lyra z Jeseníku se na národní přehlídku probíjoval už v roce 1996 - tehdy uvedl v Třebíči známou hru španělského dramatika Alejandra Casony *Stromy umírají vstoje*, v níž porota ocenila herecký výkon Ludmily Liberové v roli Isabel.

Divadelní spolek Krakonoš z Vysokého nad Jizerou nastudoval komedii současného anglického dramatika Alana Ayckbourn *Kdes to byl (a) v noci*, která vypráví sice nepříliš nový, avšak stále aktuální příběh manželského trojúhelníku.

Alan Ayckbourn se narodil 12. dubna 1939 v Londýně. Začínal jako autor frašek od nichž pak přešel k charakterovým komediím. Jeho hry jsou zábavné a divácky přístupné, přestože v nich občas experimentuje s divadelním prostorem a návazností scén (časovou i dějovou) a využívá i prvků absurdního dramatu.

Z jeho her byly u nás nejčastěji uváděny dvě - *Aby bylo jasno* z roku 1968 a *Kdes to byl (a) v noci* z roku 1969, založená na mnoha nedorozuměních, z nichž pak plyne množství humorných situací.

Divadelní spolek Krakonoš, který v Třebíči uvítáme letos poprvé, patří k souborům, které se mohou pochlubit nepřetržitou dvoustoletou tradicí ochotnického divadla. Téměř třicet let spolupřehrád Národní přehlídku venkovských divadelních souborů, proslulou svou přívětivou a domácí atmosférou.

Přejme vysockým ochotníkům, aby se jim trebičská „premiéra“ vydařila a do našeho města se rádi vraceli.

* * *

NÁŠ ROZHOVOR

Táborský ochotnický soubor vstoupil do patnáctého desetiletí

Soubor Divadla Oskara Nedbala Tábor přicestoval do Třebíče zvláštním autobusem ve středních dopoledních hodinách. Jeho předseda Miloslav Šrámek měl za sebou při přijetí souborů v Malovaném domě po zahájení na Karlově náměstí prvních šest hodin pobytu ve městě, zasvěceném v těchto květnových dnech ochotnickému divadlu.

Jak strávil Váš soubor prvních 360 minut v Třebíči?

Já sám jsem tady už kdysi dávno byl, ale porovnávat nemohu, protože si na tehdejší město už nepamatuji. I členové souboru se soustřeďovali na večerní vystoupení, měli jsme dost práce s přípravou scény, viděli jsme jenom Karlovo náměstí a také dopolední představení. Počítáme ale s prohlídkou ve čtvrtek od osmi do deseti hodin a pokud bychom vše nestačili, tak máme vyčleněný další čas a to od třech do pěti odpoledne a večer se vracíme do Tábora.

Znamená to tedy, že v Třebíči Váš soubor dosud nebyl?

V Třebíči jsme nebyli, i když náš soubor slavil loni 140. výročí existence. Vznikl jsme v roce 1857 a vstoupili tak do patnáctého desetiletí naší existence.

Hrajete od minulého století stále?

Nepřetržitě, i když pod různými názvy, jak to přinášela politická či společenská situace, ale zůstal tam vždycky přívlastek ochotnický soubor.

Jste teď samostatným právníkým subjektem?

Zatím nejsme, snad letošního roku na podzim. Teď jsme v táborském Divadle a řídí nás jeho ředitel. Toto divadlo nemá svůj soubor, ale má budovu.

Kolik let či desetiletí Vy sám jste už divadlu věrný?

Prakticky od roku 1945, takže půl století dělám ochotnické divadlo.

To můžete porovnávat. Co tedy říkáte amatérskému divadlu současnosti?

Současná doba, která mnoha souborům přinesla různé ekonomické problémy, byla pro nás dobou velice výhodnou. Byli jsme v roce 1977 vyhoštěni z Táborského divadla a tím jsme ztratili jeviště, zkušebnu, veškerý divadelní fondus. Činnost byla potom velmi malá, ale přesto jsme zkoušeli a do Táborského divadla jsme se vrátili v roce 1990. Snažíme se hrát dvě premiéry do roka, přičemž děláme 20 až 25 repríz po celém regionu. Máme dnes přes padesát členů, studující i podnikatele.

Táborští ochotníci se představili ve středu večer v Třebíči hrou bratří Čapků Ze života hmyzu a jak uvedl Miloslav Šrámek, byla to poslední hra těchto autorů, kterou soubor ještě ve své historii nehrál. Představilo se v ní téměř čtyřicet jeho členů.

(mz)

S Alenou Urbanovou

Ve srovnání s loňskou přehlídkou pracuje letošní porota v nezměněném složení, až na jednoho „nováčka“ - a tím je paní Alena Urbanová. Proto jsme ji požádali o krátký rozhovor.

Mohu se Vás zeptat, jste na téhle přehlídce poprvé?

V Třebíči jsem poprvé, ovšem na amatérských přehlídkách poprvé nejsem. Já jsem kdysi nesměla publikovat. Ale ukázalo se, že jedna oblast, která je naprosto nehlídaná a kam smím, je amatérské divadlo pro děti, takže jsem se dala na amatérské divadlo pro děti. Od první přehlídky, která byla ještě v Kralupcech, potom v Ostravě - v jednadsmadesátém roce to začalo - až do teďka. Prostě vždycky pořád a stále divadlo pro děti, což je nesmírně zajímavá oblast, která se ohromně vyvíjí, v něčem. A v něčem je tak zoufale stále stejná, ale zoufale stále stejná, že to člověku trochu bere dech, když to dělá teda s prominutím málem třicet let.

Takže v praktikách přehlídek jsem obeznámená, dospěle také občas vidím, jednotlivě, ne přehlídkově. Vidím i profesionály.

Začínala jste v divadle jako amatér?

Ne, profesionálně. Já jsem vystudovala DAMU - dramaturgii, dělala jsem redaktorku časopisu *Divadlo*, potom dramaturgyni Realistického divadla, potom vedoucí divadelní redakce v *Orbisu*, potom divadelního referenta Kulturní tvorby, posléze Divadelních novin a s Divadelními novinami mě zlikvidovali, jakožto kritičku.

Odešla jsem, nebo bylo mně umožněno odejít jakožto lektorka za dva tisíce hrubého, tehdy do Divadla Na zábradlí, a tam jsem zůstala do penze.

Rád bych se Vás ještě zeptal na Vaši publikační činnost ze současné doby.

Artama vydala řadu toho, co se týká divadla pro děti. Sepsala jsem jednak Popelku divadla pro děti, což je dramaturgie, Mýtus divadla pro děti, Zpět k dramatikovi a dramaturgické úvody ke sborníkům *Divadlo pro děti*.

Jaké máte z Třebíče a ze začátku přehlídky dojmy?

Všechno kolem vypadá strašně příjemně. Už taky proto, že jsem si tu koupila sandály, hned jak jsem přijela, které v Praze zaboha nemohu dostat.

To co je na jevišti, no tak to bude otázka dalších řečí.

Ale kolem je to hrozně fajn. Už se tu vyznám, takže už se nebojím sama.

Těšíte se tady obzvlášť na něco, nebo se něčeho obzvlášť obáváte?

Hochu zlatej, když máte tuhle praxi a zkušenosti jako já, tak už se na nic netěšíte a ničeho nebojíte.

Děkuji za rozhovor

SLOUPEK SČDO

Rok je určen délkou 365 dnů. Jsou ale roky různé: kalendářní, fiskální pro rozpočty a pak ty divadelní, jejichž délka se měří obvykle od přehlídky k přehlídce. Mezi nimi má své významné místo právě ta, kterou prožíváme: DIVADELNÍ TŘEBÍČ. Vždy to vede k jistému bilancování co se za toto roční období stalo.

V minulém roce připravil na přehlídce SČDO výstavu o českém divadle v Chorvatsku a o Pohárku SČDO ve fotografii Ivo Mičkala. Ta pak byla doplněna o exponáty scénografické z Čelákovic a stala se vlastně putovní, neboť se objevila jak na Jiráskově Hronově, tak na KDP ve Vysokém nad Jizerou. Ohlasy na ni byly velmi příznivé.

Tedy jsme signalizovali účast Čechů z Chorvatska s jejich Našimi furianty u nás. To se stalo skutečností jednak na přehlídce venkovských souborů ve Vysokém nad Jizerou, ale také následně v dalších představeních v Libici nad Cidlinou a Němčicích na Hané a jinde. Ti kdo měli možnost to vidět se jistě přiznali k nevšednímu zážitku slyšet krásný český jazyk a vidět s nebyvalou chutí odehrané nám tak známé charaktery! Představení režíroval pohostinsky Vladimír Dědek. Návštěva českého divadla z Chorvatska byla významným počinem v kulturních kontaktech s našimi krajany a představovala plnění jednoho z bodů Smlouvy mezi SČDO a Svazem divadelníků v Chorvatsku.

Národní přehlídce venkovských souborů ve Vysokém nad Jizerou, již je SČDO vyhlášovatelem, předcházely oblastní přehlídky téměř ve všech regionech. Vítěz s nominací na letošní Jiráskův Hronov se stal soubor Duha z Polné s inscenací „Kdo je tady slepice?“ Mohli jsme je vidět i na loňské divadelní Třebíči.

Další významnou akcí SČDO je již tradiční soutěž monologů a dialogů POHÁREK SČDO, která má své vyvrcholení v Národní přehlídce v Přerově. Letos tomu bylo ve dnech 25. - 26. dubna. V regionálních kolech ve všech oblastech se zúčastnilo téměř 150 vystupujících. Vítězi se v jednotlivých kategoriích stali: Jiří Hlávka (Karlovy Vary) - mužský monolog, v ženách to byla Marie Živná (Neratovice) a v dialogu Jitka Vopatová a Irena Olšáková (Krupka). SČDO navrhuje jejich vystoupení v rámci Jiráskova Hronova v bloku SČDO.

Letos se uskutečnil již 6. ročník přehlídky jednoaktových her. Po několika letech se tato národní přehlídka přestěhovala z jihočeské Želče do východočeských Holic do Kulturního domu, a to ve dnech 29. - 31. května. Z přihlášených souborů, které se prezentovaly v oblastních přehlídkách vybrala příslušná komise 11 vystoupení. Nejvíce je zastoupen jako autor A.P. Čechov. Uvidíme ale i netradiční autorská vystoupení a dramatizace literárních předloh např. K. Čapka, S. Leacocka či O. Henryho. Představí se soubory známé - Žumbera Plzeň, Krupka, Radnice, Neratovice - ale i neznámé - Ostravská pohoda.

Ti, kteří mají ještě zájem se zúčastnit jako diváci, mají možnost se obrátit na Kulturní dům města Holic na pana Pavla Hladíka, ředitele přehlídky.

U příležitosti letošního 60. výročí úmrtí Karla Čapka připravuje SČDO přehlídku čapkovských inscenací z děl obou bratří na podzim 23. - 25. října v Čelákovcích. Na tuto přehlídku lze přihlásit nejen divadelní inscenace klasických předloh, ale také dramatizace literárních předloh libovolné časové délky. Návrhy na vystoupení, případně doporučení či upozornění na zajímavá vystoupení lze adresovat na sekretariát SČDO, Krymská 21, 101 00 Praha 10 a nebo také sdělit přítomným zástupcům SČDO na Divadelní Třebíči.

Omezující rozsah tohoto sloupku neumožňuje vypsát veškeré aktivity, které SČDO podniká ve prospěch rozvoje ochotnického divadla u nás. Je však třeba se ještě zmínit o tom, že s ohledem na stoupající problematiku ochrany autorských práv uzavřel SČDO „Vzájemnou dohodu o spolupráci“ s DILIA Praha. S vybranými ustanoveními vás seznámíme při další příležitosti.

Tak jako tomu bylo i v loňském roce, věnuje SČDO tři věcné ceny pro úspěšná vystoupení na letošní Divadelní Třebíči. O jejich určení rozhodne porota.

Přejeme plný zdar letošní přehlídce, souborům ZLOMTE VAZ a pořadatelům neutuchající pracovní úsilí a elán.

Dušan Zakopal
člen předsednictva SČDO
vedoucí Rady Klubu režisérů

Z DIVADELNÍHO ZÁKULISÍ

* Při letošním slavnostním zahájení na Karlově náměstí nechybělo sluníčko, zato nepřijela v kočáru, ani v historickém automobilu, múza a tak nebyl nikdo, kdo by polibkem označil na čelo či tvář prominentní hosty a protagonisty Divadelní Třebíče. Při slavnostním přijetí v Malovaném domě však přece jenom na polibky došlo, i když jejich autorem byl „múzák“, ředitel přehlídky Jaroslav Dejl, a políbenými přítomné ženy, zástupkyně pořadatelů či poroty a účinkujících souborů. Rtěnka samozřejmě na jejich rtech či tvářích nezůstávala.

Předseda poroty Jan Císař místo polibku obdržel dvě kytice - jedna prý byla nevinná a druhá bojovná.

* Nejstarším účastníkem Ochotnického souboru Divadla Oskara Nedbala Tábor je v Třebíči Tomáš Pexa. Ve svých 78 letech patří ke třem režisérům, kteří vedli herce v inscenaci Ze života hmyzu. Tomáš Pexa se divadlu věnuje šedesát let, začínal ještě v době první republiky a premiérou pro něho byla role ve hře Věra Lukášová. Rád vzpomíná i na své

role - Chlestakova v Gogolově Revizorovi či poslední roli, kterou byl Chirin v Čechovově Jubileu. Byl a ještě je režisérem. V jeho režii bylo sehráno asi padesát děl, nejenom tábořským souborem, ale i dalšími soubory na Tábořsku. Z Čapkových her režíroval před deseti lety RUR. Je nositelem odznaku Zlatý Tyl.

* *Včera v pravé poledne se odehrál v kulturním domě Pasáž kriminalistický „naopak“ Čerstvé ústřice. Mezi autory tohoto dílka figuruje i jistý Tomáš Bařina, v němž se nám podařilo odhalit studenta pražské FAMU. Jmenovaný se zúčastnil letošního festivalu FAMU, pořádaného pod heslem Tělem - okem - kamerou v pražském divadle Archa - a nejen to - získal dokonce hlavní cenu v oblasti hrané tvorby za hříčku Konec sezony. Dodatečně blahopřejeme. (V inscenaci hry Čerstvé ústřice tento úspěšný mladý muž ztělesnil postavu pravé ruky komisaře Müldena, asistenta Negliže).*

* Už v prvním dnu přehlídky jsme mezi návštěvníky zaznamenali několik známých tváří. Vitáme v Třebíči paní Zdenku Charvátovou z Dramatika Instituted ze Stockholmu, věrnou účastnici trebičských přehlídek (v loňském roce se bohužel nemohla zúčastnit). Stálým hostem Divadelní Třebíče je i paní Majka Kotisová z Karlových Varů, jejíž Divadelko Jen tak vystupovalo v Třebíči celkem čtyřikrát, což je zatím rekord. Mezi činoherce zavítala i ředitelka Muzea loutkářských kultur v Chrudimi, paní Alena Exnarová.

DNES – čtvrtek 21. května 1998

- 10,00 hod. Divadlo I. Olbracht SEMILY
J. Voskovec - J. Werich
HLAVA PROTI MIHULI
Velký sál ND
- 12,30 hod. DS Lyra JESENÍK
Aldo de Benedetti
MILOSTNÉ DOSTAVENÍČKO
Kulturní dům Pasáž
- 15,15 hod. Přivítání souborů
Malovaný dům
- 16,00 hod. Rozborový seminář
- 19,30 hod. DS Krakonoš VYSOKÉ N. J.
Alan Ayckbourn
KDES TO BYL /A/ V NOCI
Velký sál ND
- 22,45 hod. Rozborový seminář
Malý sál ND

ZÍTRA – pátek 22. května 1998

- 10,00 hod. Malá scéna ZUŠ Zlín
Jaroslav Vostrý
TŘI V TOM
Velký sál ND
- 13,30 hod. Rozborový seminář
Malý sál ND
- 15,00 hod. DS D3 Karlovy Vary
Oldřich Daněk
ČTYŘICET ZLOSYNŮ A JEDNO NEVINÁTKO
Velký sál ND
- 19,30 hod. DK Jirásek Česká Lípa
William Shakespeare
SEN V NOCI SVATOJÁNSKÉ
Velký sál ND
- 22,30 hod. Rozborový seminář
Malý sál ND